

Nyerges Gábor Ádám

Detonációközeli állapot

CICKÓK.

Schneider 10 óra 47 perckor cickókat nézett.

Azaz, bár nézhette volna. De ugye az etikett, vagy mi ez a hülyeség, hogy ugye nem nézhet. Nem nézhet oda, nem hogy nyíltan, de még lopva is csak nagyon óvatosan. Mellette pedig a Pintér Kata, a cickóival. Miniszoknyában. Hogy meg kell vadulni, de ugye, nem lehet. A Katát későbbre tartogatta, nála még nem próbálkozott be, de persze, az ember, ha kellően rugalmas, a Kata bizonyára elég rugalmas, bóklásztak el a gondolatai, szóval, mivel ő Schneider elég rugalmas, ezért most, a különleges helyzetet is figyelembe véve, adott esetben akár előbbre is veheti a Katát a sorban, mert hát, végül is, próba szerencse. Direkt hagyott a gimi vége felé is pár jobb csajt, egyrészt nem is lett volna szerencsés mindjárt minden lehetőségét túl korán ellőnie, másrészt közben ezek a lányok is jobban megismerik, hátha. És tessék, a munkája, vagy hát, inkább: önmegtartóztatása, mértéktartása gyümölcse. Itt ül mellette a Pintér, a cickóival (CICKÓK!), miniszoknyában, ő szólította meg! Nem ám, hogy oda kell szerencsétlenkednie, hogy nem akar-e valamiről beszélgetni vele, nem. Idejön a jócsaj, mint dögös légy, magától a pókhálóba, megkérdezi, hogy leülhet-e (CICKÓK!), és tessék, már itt is ül, már beszélget vele, centikre tőle, és közben még szőke is, és hát ez az örjítő, hogy szinte belátni, még nagyon meg se kéne erőltetnie magát, csak ugye a szemkontaktus. Ami közben jó azért, az mindig jó jel, csak hát a... CICKÓK. És halkán beszél, ő is halkán felel hát, közelebb, még közelebb (CICKÓK!) kell húzódnia, a lábuk mindjárt összeér, hopp, hozzá is ért a térde, hál' istennek, hogy a lassan már nyárelőbe forduló késő tavasz okán ma már rövidnaciban jött, bőr a bőrrel, jaj bocsnak, így a Pintér, ő meg ő, semmi baj, vigyorg legmegnyerőbb hamiskásságával, legyen-e, legyen-e még az is, na jó, kettőt ránt a szemöldökén olyan huncut mód, vagy ez már túlzás volt, na mindegy, a szemöldök már el van vetve, de háhá, a Kata nevetgél, és csak kicsit megy arrébb, hogy ne érjenek össze, pedig, atyaég, ha csak még egy kicsit összeérhetne vele, hát, hát talán tényleg jobb is, hogy nem, mert itt bizony kő kövön nem maradna az osztályteremből.

Csak ne kéne közben figyelnie, csak lehetne lefagyasztani a pillanatot, nem is a pillanatok egymásutánját, csak mondjuk ezt az egyet, olyan tíz-tizenöt percre, ahogy a Kata épp nyitja azt az ajakfényes kis száját, de még nem jön ki

(Részlet a *Mire ez a nap véget ér* munkacímű, készülő regényből)

rajta hang, ahogy így néz rá azzal az olyankék szemével, mint az ég vihar után, amikor úgy istenigazából kisüt a nap, ahogy a haja elomlik, de – de persze nem lehet. A Pintér Kata csak beszél és beszél, a hangja olyan lágyan kislányos, de közben mégis ilyen, ilyen izé, nócisen buja, vagy milyen ez, szóval, hogy már attól önmagában majd kidurran a szíve a bőre alól, nem így mondják ezt, persze, de ő most így érzi. Csak ne repülne el úgy a szünet, csak lehetne, ah, megállítani az időt, végigmérni, szkennelni úgy rendszeren, és akkor még beszél is, figyelni is kell. Szerencse, hogy csak ilyen faszágokról, amikre nem kell teljes agykapacitást fordítania, a maradékkal így azért, amennyi lopott pillantás ide-oda fröccsenhet a tekintetéből, rekonstruálgathatja, mint valami igen fejlett számítógépes program, részletfelvételekből, amennyire lehet, a háromdimenziós képet. Puzzle-ként rakosgatja össze (leginkább késő délutánra, ha már végre hazaért, és magára zárhatja a fürdőszoba ajtaját) a csaj nagy részét, az apró és per vagy fedett részletek finom fantáziamunkáját pedig, most még, nehogy kínossá duzzadjon a helyzet, amennyire lehet, jegelnie kell. Egy háttérprogram az agyában most tehát szkennel, és befelé jegyzetel képileg, miközben a felszínen fut a Schneci-program, amelyik beszélget, amelyik szemkontaktust tart, amelyik érdeklődik a beszélgetés témája iránt, és, természetesen, lényegében nincs is farka, nem is tudja, mi fán terem az olyasmi, hogyisne, pfujj, ugyan, eltartott kisujjal idegenkedik a csöcsöktől (noha... CICKÓK!) és egyéb ilyen világi hívságoktól, ő tulajdonképpen nem is látja, hogy milyen gyönyörűségeken tökéletesen baszni való emberpéldány csücsül itt milliméterekre tőle, centikre, konkrétan centikre a farkától, ami neki, közben, persze, úgyszólván nincs is, a joystick az alprogrammal van összeköttetésben, ezt sugallva igyekezik nézni, illetve dehogy, nincs is alprogram, hogy is lenne, mit is látna vele, mikor ő csak a szemébe, a lélek oly érdekes és minden igényt kielégítő tükrébe bámul csak indifferensen, észre sem véve, ami így pont szemtájékra van amúgy feltálatva neki, hogy, őó, izé, hirtelen eszébe sem jut, példának okáért, ha már mindenképp mondani kell valamit, hát, esetleg, mondjuk... .. mondjuk, CICKÓK!

Míndezek zajlanak tehát, és a beszélgetés eközben még csak fél-egy perce tart! A kiindulóponton, miszerint Jakab kölcsönadná-e a füzetét, mert a következő órán röpit írnak az októberi szocialista forradalomból meg a többi izéből, vagy miből, mert ugye a tanár úr szerint ez csak épp szocialista nem volt, forradalom sem, hanem véres puccs, valamint nem októberben volt, szóval ebből a valamiből, amit már innen fogva az osztály egyetlen tagja sem igazán értett, szóval ezen a részen hamar túllendülnek, Schneci kölcsönadja a füzetét, naná, a Pintér Kata ekkor ül le mellé (nem baj-e, ha leül, nem!, vágja rá puskagyorsasággal Schneider – CICKÓK!), Kata pedig ezt nagyon köszöni, mert az előző két óráról hiányzott, és csak az aznap elmondottakat, a '17-es véres valamit meg a Csekát hallotta, de arról is keveset, mert a tanár úr onnantól már inkább arról beszélt, hogy a csekából aztán KGB lesz az ötvenes évektől, és hogy mindenkit megfigyeltek, mint Magyarországon, és háromperhárom, és sokkal többen voltak ügynökök, de a többségről máig nem tudni, és a Putyin, aki a magyar miniszterelnök nagy diplomáciai barátja, is ügynök volt, meg pont, mivel nem lehet tudni, ki mindenki volt még ügynök, még akár a mai magyar politika „legfelsőbb szintjein”

is, ki tudja, lehet, hogy csupa volt ügynököt találnánk, ha egyszer kiderülne az igazság, lám, az előző miniszterelnök is ügynök volt, de ő dé kétszázkilenc, nem háromperhárom, de persze, ez már csak a bizonyítvány magyarázása, de a tanár úr ezen a ponton nem akarta részletezni, mert „nehogy majd aztán azt mondassák rá, hogy politizál az órán”, és itt váratlanul elnevette magát röviden, és visszatért az oroszokhoz, akik a bolsevikok, ami többséget jelent, de igazából ők voltak a kisebbség, a mensevikok pedig, ami meg kisebbséget jelent, voltak a többség, aminek fontos szerepe volt a nem októberi nem szocialista nem forradalom esetében, amikor az Auróra, ami nem lőtt, azért dehogynem lőtt, és aminek az évfordulóját a tanár úr generációjának, meg még úgy általában a rendszerváltás előtt, meg kellett ünnepelni, és persze, tette hozzá a tanár úr, ha azokon a bizonyos „legfelsőbb szinteken” múlna, akkor még most is ünnepelni kéne november hetedikén, de, csapott a szájára kis kacintás kíséretében, hát épp most fogadta meg, hogy nem akar politizálni, és a vörös terror, de közben a fehér terror is, meg a Cseka, ami igazából a KGB, de ekkor még Cseka, illetve aztán GPU és még számos neve volt, de ekkor még Cseka, és – és senki nem ért jóformán semmit, és hát dióhéjban ezért is lenne szüksége a Pintér Katának a Jakab füzetére, pláne, hogy ezek még csak az oroszok, akik szovjetek, de ekkor még oroszok, de közben már szovjetek, miközben olyan, hogy szovjet, olyan nép, meg olyan nemzet, hogy Szovjetunió, igazából nincs is, ekkor még nincs, de amúgy sincs, mert az egy mesterséges, mondhatni, „természetellenes” dolog, mint a Jugoszlávia volt, mert olyan sincs, hogy Jugoszlávia, hanem szlovénok, szerbek, macedónok, horvátok meg ilyenek vannak, és ez is ugyanolyan mesterséges baromság (szájra ütés, kacintás), mint a Szovjetunió, aztán meg is lett a bőjtje, mert a balkáni háború, ami borítékolható lett volna már akkor, amikor ennyi különböző népet és fajtát, etnikumot és vallást és nyelvet egyetlen, nagy országhatár és, ez fontos, nem létező, soha nem is létezett, „kamu nemzet” alá, erőszakkal betetereltek, de a tanár úr nem akart előreszaladni, na mindenesetre Lenin, de nem is, mert előbb Trockij, aki fogságban, de hazatért, de elfogták, de mégse, de mensevik volt, de szovjet elnök, mármint egy szovjetnek az elnöke, mert a szovjet tanácsot jelent, és aztán Magyarországon majd ugyancsak forradalom, de az se forradalom, és ott is tanácsköztársaság, ami nem volt köztársaság, de térjünk vissza az oroszokhoz, akik szovjetek, de akkor még (épp) nem azok, és Trockij, akit a puccs után elfogtak, de szabadon engedték, és aztán ő vezette a forradalmi katonai bizottságot, de aztán bolsevik lett, és aztán majd a baloldali ellenzék élére állt, de nem is állt, mert az csak „helyezkedés” volt, és a párton belül diktátorsággal vádolta a Sztálint, pedig '20 körül még épp ő volt a demokrácia ellensége, és aztán még később kiegyezett Sztálinékkal, de igazából mégsem, mert Sztálin '26-ban például már szociáldemokrata elhajlással vádolta, és most elnézést kér a tanár úr, hogy erre még kitér, de ez (elvben) így logikus, mert aztán mégsem egyeztek ki Sztálinnal, és aztán száműzték is szovjetellenes tevékenységért, de valójában nem is volt szovjetellenes, mert még a száműzetésben is, mialatt csomó helyen élt, igazából tovább szervezte a bolsevik-leninista ellenzékot, de aztán a harmincas években folyton perek zajlottak ellene, amik nem is zajlhattak volna, mert jelen sem volt, és aztán megölették, és akkor ez

most csak egy kitérő volt az oroszokból, akik igazából szovjetek, de igazából „csak” oroszok, mondjuk ki (szájra csapás, kacsintás, kéz levétele a szájról, sutogás), „ruszkik”, ami már magában is jellemző, hogy egy nép nevéből, ahogy saját magát hívja, mint nekünk a magyar, mert mi külföldön hángeri vagyunk meg venger, meg minden, de a legtisztább nevünk a magyar, mert mi így hívjuk magunkat, na, az nekik a ruszki, és milyen jellemző, hogy mi kell ahhoz, hogy egy népnek az ilyen nevéből szitokszó legyen, mint nálunk az, hogy „ruszkik, haza”, amit ötvenhatban, de aztán nyolcvankilencben is, és Orbán Viktor beszédében Nagy Imre újratemetésén, de most nem akar előreszaladni. És, hogy ez az egész ilyen, elég zavaros, és a Pintér Kata, aki egyébként nem rossz töriből, négyes körül van, ezzel még akkor is gondban lenne, ha nem hiányzott volna két órától, de így végképp nem ért semmit az egészből, hiába írt le mindent, és figyel is oda, és nagyon fél a dolgozattól, mert már elég közel van az év vége, és hát a Jakab nem?

Óóó, óóó, izé. CICKÓK. Illetve, dehogyis, szóval, hogy persze. Naná, ettől ki ne lenne beszarva, ő a maga részéről pont ugyanígy van ezzel, ugyanígy nem érti. De ha legalább csak ez lenne, de akkor még, hogy a Szurkó, ugyebár. Mi van vele, érdeklődik a hamvas szájfény alól valami legszexibb, ártatlan nimfahang. Hát, tudja. De nem, a Kata nem tudja, nem érti, mi van a tanár úrral? Hát, ő Sneci eddig azt hitte, hogy ez egyértelmű, mármint nem csak neki, de hogy szerinte pikkel rá. Kifejezetten nem kedveli, nehogy már a Kata nem vette észre eddig. De pedig szerinte tényleg nem. Sőt. Mi sőt? Hát, ha azt tudná a Jakab, és erre közelebb, CICKÓK!, közelebb húzódik. Ismét összeérnek a térdék, így nehéz lenne koncentrálni normál körülmények közt, mert a Kata térdének olyan kifejezetten mennyországtapintása van az ő térdén, és óvatosan, hogy közben a térdkontaktust se veszítse el, kicsit beljebb is húzódik a pad alá, nehogy még valami kellemetlen, valami kizökkentő jellegű, valami letagadhatatlan kidomborodjék az alprogram irányából, pláne ilyen, immáron más szempontból is kényes szituációban. De közben az alprogram azért észreveszi, naná, hogy a Kata már ott hagyja a térdét, marad, rajta marad az angyali érintés a térdén, hogy szíve szerint így most le is öntené ezt az egész bőrösszeállást betonnal, csak ne szűnjön már soha többé. Így már érzi a parfümjét, ami valami édesnél édesebb, édességen túli, mégis üde, erdőfrissességű illatot áraszt, de lehet, hogy az már a dezodora, mert már azt is érzi, de sőt, annyira közel vannak már, hogy érezni véli a tusfürdőt is, amibe külön belül beleremeg, hogy nem is csak az, hogy ezt még reggel használta a Kata, hogy ez már valami intimebb illat a másik kettőnél, egyben még csodálatosabb is, de hogy ez ugye akkor a tusolással kapcsolatban. Kata. A Pintér Kata. Meztelenül. A zuhany alatt. Közelebb húzódik ő is, felerész a Kata, felerész a pad belseje irányába, mert így már lassan, de biztosan leplezhetetlenné válik minden. Most már olyan közel vannak, hogy meg tudná nyalintani a szájfényét. Detonációközei állapot, jegyzetek készülnek befelé, immár illatjegyzetek is a fürdőszoba most még oly távolinak tűnő, majdani, késő délutáni magányához.

Szóval ha ő mit tudna? Hát, hogy őszerinte teljesen félreérti a helyzetet, mert a Szurkó tanár úr, szerinte, Kata szerint valójában nagyon is kedveli. Morgásszerű,

á, ugyan jelentésű röhögés, Schneider meg is riad kicsit, amiért most, megtörve a suttogás rendjét, ennyire nagyot bele is lihegett a Katának abba a friss erdőillatú, tavaszi harmatízű, egészen tündérszerű arcába, milyen lehet most épp a lehelete, ugye nem pállott, ugye nem bűdös, ugye nem uzsonnautószagú, egyáltalán, ugye nem maradt a foga közt semmi, ugye nem undorító most ő, miközben szarkasztikusan felmorog, ami, úgy sejti, ilyen férfiasan vonzó, ilyen érdes gesztus lehet a részéről, ami jó esetben feledtetheti az egy-két, gondos fésüléssel elrejteti igyekezett pattanást a homlokán. Aztán, mikor eszébe jut, hogy az uzsonna után elrágott egy rágót, valamelyest megnyugszik, lám a Kata sem húzta hátrébb a fejét, a térd is még simul az övéhez, még versenyben van, de, na jó, ez azért enyhe túlzás, tárgyilagosabb úgy fogalmazni, hogy még nem cseszte el, még tart a pillanatot, de jó, hogy még tarthat ez a pillanat, és ő is, még mindig benne van. Mi a faszról is van épp szó? Ja igen, épp szarkasztikusan felmordintotta magát azon, hogy őt csipné a Szurkó. Na, persze.

De pedig de. Most a Pintéren van a sor az értetlenkedés terén, hogy ő nem is érti, a Jakabnak hogy nem tűnt föl, hogy a tanár úr folyton felszólítja, ha jelentkezik, mindig megdicséri, hogy okosat mondott – de hogy ő nem erre, nem ilyenekre gondol. De hát rendben, lihegi az arcába a Kata, most érzi csak meg, hogy enyhe hagymaaroma gomolyog felé valami mentolárnyalat alól, ez még akkor külön szexi és vonzó és vadító, hogy hiszen akkor a Kata, még a Pintér Kata is ember, ő is eszik, pont mint ő, Schneider, ami után ő is bedobott egy rágót, pont mint ő, Schneider! Szóval, hogy a Kata nem fejezte be még, mert épp azt akarta mondani, hogy és ez még csak az, amiről a Jakab tud. De hogy az órákon kívül, a szünetekben, ahányszor csak a folyosón összetalálkozik a tanár úrral, folyton róla beszél. Rólam?, pottyan ki Schneider száján a megdöbbenés, immáron, mióta észrevette, hogy nem neki van enyhe (valóban csak nagyon enyhe, már-már szinte üde) hagymabukéja, szinte felszabadult arcba lihegéssel (ő, ha tudná a Pintér, hogy lihegne ő az arcába, ha tehetné, na de stop, alprogram, elég ebből, mert itt most felül is helyzet van – CICKÓK!, zihálja utolsó, kétségbeesett hörgésével az elnyomott ágyéktájéki megfigyelőállomás).

Hát, róla is. Másokról is, lényegében a kedvenceiről, de köztük is igen sokat emlegetve, igen, órála is. Folyton róla és róluk kérdezgeti őt, hogy szerinte milyennek találják az órákat, mit mondanak egy-egy kérdéssel kapcsolatban óra után, milyen a, hogy is mondja, közhangulat. És te ezeket meséled neki?, indul lassú, de biztos lohadásnak Schneider véleményét addigra már-már vészes átütőerővel képviselő erekiója. Hát ja, hagymaleheli vissza, ha lehet, még halkabban Pintér Kata. Azért ez elég furi, nem? Jaj, dehogy az. A Jakab félreérti. Mit? Hát, ezt az egészet, most ez így, ahogy így kimondja, már ő is, ahogy így hallja magát kívülről, hallja, hogy úgy is érthető, mintha pont arról lenne szó, hogy a tanár úr nem szereti, és pikkel rá, de ez nem ilyen. Ez ilyen, hogy is mondja, igen, ez az, pozitív pikkelés. Gondoljon csak bele a Jakab, hát a Frost Tóni, meg a Cilke, meg egyáltalán. A Sziránó, a Kántor Viki, hát nem mind ötös töriből? Hát nem mindegyiküket megdicséri mindig? És őt Jakabot is, nem? Hát nem ez bennük a közös? A kis kedvenceiben? Meg egyáltalán, most mi baj van ezzel, szerinte pölő tök szimpi, ha egy tanár kíváncsi arra, hogy az órája után

miket beszélnek róla és az elhangzottakról a diákjai. Meg valahol tök aranyos is, hogy ennyi év tanítás után még mindig ennyire. Hogy így izgul, vagy nem is ez a jó szó, ilyen félszeg, vagy nem ilyen elszállt magától, vagy, mindegy is, érti a Jakab. Vagy nem érti, mindegy is. (Gyors ütemű távolabb húzódás.) Meg egyáltalán, most mit kell itt magyarázkodnia, ő csak vigasztalni akarta, erre a Jakab meg itt. Na. Mindegy is.

Köszönöm a füzetet, veti még oda, immáron kiszállva a padból, csöppet gyomorforgató, hagymaszagú szisszenéssel. És ezzel az erővel sarkon fordul (így azért szkennelhető a látvány pár másodpercig hátulról, mozgás közben is), és enyhén sértett hagymaszagot húzva maga után faképnél hagyja Schneidert a Pintér Kata. És a CICKÓK. Izé, cickók.

Schneider 10 óra 59 perckor átmeneti búcsút vett a merevedésétől.

És egyszerre, mint derült égből az Auróra lövése vagy nemlövése, be is csöngettek matekra.